

TAXE și IMPOZITE

Noutăți legislative și studii de caz

ACTUAL

Editorial

25 de ani de la escrocheria Caritas

Imaginați-vă o coadă formată din mii de persoane care se îngrămădesc la ușa unei firme, dornice să îi dea firmei respective o sumă de bani echivalentă cu minimum câteva salarii medii pe economie. Totul în schimbul promisiunii că peste 3 luni vor putea ridica de acolo o sumă de 8 ori mai mare.

Pentru cei mai tineri dintre dvs., scena aceasta pare ficțiune pură. Dar ea era o scenă cotidiană la Cluj în urmă cu 25 de ani, la sediul firmei Caritas, cea care pusese la punct această schemă de îmbogățire rapidă (în fapt, o clasică schemă Ponzi).

Treaba a mers timp de 15 luni, apoi totul s-a năruit brusc, pe 5 octombrie 1993. Aproape 300.000 de români care așteptau să își încaseze câștigul au rămas atunci cu buza umflată sau au ajuns chiar în pragul disperării, dat fiind că mulți își vânduseră casele pentru a putea depune din start sume cât mai mari și a beneficia astfel de un câștig cât mai substanțial.

Dimensiunile fenomenului Caritas nu se cunosc nici acum foarte bine. Bancherul Dan Pascariu estima la momentul acela că 35% din familiile din România au participat la acest joc și că prin casieriile firmei de la Cluj a trecut o treime din masa monetară a țării.

Cert este că, deși fenomenul Caritas ar fi trebuit să constituie o lecție limpede pentru toți amatorii de bani căzuți din cer, el n-a făcut decât să deschidă seria escrocheriilor financiare „de succes” de la noi. Peste doar 3 ani, în 1996, schema avea să revină în forță, doar că de data asta cu un nume ceva mai splălat: Fondul Național de Investiții sau, pe scurt, FNI.

 Ion Jinga,
consultant fiscal

În această ediție:

SINTEZA LEGISLATIVĂ	2
Ce s-au mai gândit ai noștri guvernanți	3

DIVIDENDE

Monografie contabilă dividende repartizate în cursul exercițiului financiar	3
---	---

CASE DE MARCAT

Sanctiune nerespectare termen utilizare case de marcat cu jurnal electronic	4
Obligativități legale privind introducerea instrumentelor moderne de plată. Casa fiscală electronică de marcat și cititorul de carduri	8
Încasare în numerar cu chitanță de la persoana fizică	10

CHELTUIELI DEDUCTIBILE

Achiziție autoturism. Deductibilitate cheltuieli și TVA pe muchie de cuțit	5
--	---

TVA

Regimul fiscal al unei activități cu bătaie lungă: formarea profesională	7
Capcanele fiscal-contabile care pot îngropa o afacere de comerț online	9
Impozit nereșidenți la comision Booking pentru neplătitor de TVA	11

Sinteză legislativă

Actul normativ: H.G. nr. 714/2018 privind drepturile și obligațiile personalului autorităților și instituțiilor publice pe perioada delegării și detașării în altă localitate, precum și în cazul deplasării în interesul serviciului

Publicat în: Monitorul Oficial nr. 797 din data de 18.09.2018

Data intrării în vigoare: 01 ianuarie 2019

Cui se adresează: autorităților și instituțiilor publice; persoanelor fizice și juridice care au calitatea de plătitor de venituri din salarii sau asimilate salariilor

Ce prevede: Hotărârea reglementează drepturile și obligațiile personalului autorităților și instituțiilor publice, indiferent de modul de finanțare și subordonare, pe perioada delegării și detașării în altă localitate, precum și în cazul deplasării în interesul serviciului, ce se vor acorda începând cu 01 ianuarie 2019. La această dată se va abroga H.G. nr. 1.860/2006 privind drepturile și obligațiile personalului autorităților și instituțiilor publice pe perioada delegării și detașării în altă localitate, precum și în cazul deplasării, în cadrul localității, în interesul serviciului.

Deși H.G. nr. 797/2018 reglementează drepturile și obligațiile personalului autorităților și instituțiilor publice, pe perioada delegării și detașării în altă localitate, aceasta aduce schimbări și pentru entitățile din mediul de afaceri privat. Este vorba de nivelul neimpozabil al indemnizațiilor de deplasare acordate pentru deplasări în interiorul țării întrucât, conform Codului fiscal, indemnizațiile și orice alte sume de aceeași natură, primite de salariați, potrivit legii, pe perioada delegării/detașării, după caz, în altă localitate, în țară și în străinătate, în interesul serviciului, precum și pentru administratori și directori, în condițiile impuse de Codul fiscal, nu sunt impozabile în limita de 2,5 ori nivelul legal stabilit pentru indemnizație, prin hotărâre a Guver-

nului pentru personalul autorităților și instituțiilor publice. Începând cu 01 ianuarie 2019, conform H.G. nr. 797/2018, persoana delegată într-o localitate situată la o distanță cuprinsă între 5 și 50 km de localitatea în care își are locul permanent de muncă va beneficia de o indemnizație de delegare, în cuantum de 20 lei/zi. Ca atare, de la 01 ianuarie 2019, diurna netaxabilă pentru deplasări în țară va fi de 50 lei/zi (20 lei x 2,5).

Actul normativ: O.M.F.P. nr. 3.067/2018 pentru completarea unor reglementări contabile

Publicat în: Monitorul Oficial nr. 792 din data de 17.09.2018

Data intrării în vigoare: 01 septembrie 2018

Cui se adresează: Entităților care aplică reglementările contabile aprobate prin O.M.F.P. nr. 1.802/2014, entităților care aplică reglementările contabile aprobate prin O.M.F.P. nr. 2.844/2016, care optează pentru repartizarea de dividende în cursul exercițiului financiar.

Ce prevede: Ordinul aduce clarificări cu privire la situațiile financiare interimare ce se întocmesc de către entitățile care optează pentru repartizarea trimestrială de dividende. De asemenea, prin O.M.F.P. nr. 3.067/2018 se introduce în planurile de conturi contul 463 „Creanțe reprezentând dividende repartizate în cursul exercițiului financiar” și funcțiunea acestuia. Cu ajutorul acestui cont se va ține evidența dividendelor repartizate, conform legii, în cursul exercițiului financiar și care urmează să se regularizeze după aprobarea situațiilor financiare anuale.

Conform prevederilor Legii nr. 163/2018, repartizarea trimestrială a profitului către acționari sau asociați se poate efectua opțional, în cursul exercițiului financiar, pe baza situațiilor financiare interimare aprobate de adunarea generală a acționarilor sau asociaților, după caz.

O.M.F.P. nr. 3.067/2018 stabilește că situațiile financiare interimare reprezintă situații financiare cu scop special, fiind destinate repartizării de dividende în cursul exercițiului financiar.

În vederea întocmirii situațiilor financiare interimare se procedează la efectuarea inventarierii elementelor de natura activelor, datoriilor și capitalurilor proprii, conform prevederilor O.M.F.P. nr. 2.861/2009 pentru aprobarea Normelor privind organizarea și efectuarea inventarierii elementelor de natura activelor, datoriilor și capitalurilor proprii, și a evaluării acestor elemente, potrivit reglementărilor contabile aplicabile.

Rezultatele inventarierii și ale evaluării efectuate cu această ocazie se înregistrează în contabilitatea entității, potrivit reglementărilor contabile aplicabile.

Situațiile financiare interimare sunt semnate de persoanele în drept, cuprinzând:

- numele și prenumele persoanei care le-a întocmit, înscrise în clar;
- calitatea acesteia (director economic, contabil-șef sau altă persoană desemnată prin decizie scrisă de administrator, persoană autorizată potrivit legii, membră a Corpului Experților Contabili și Contabililor Autorizați din România);
- numărul de înregistrare în organismul profesional, dacă este cazul.

Situațiile financiare interimare se depun la unitățile teritoriale ale Ministerului Finanțelor Publice, în termen de 30 de zile de la aprobarea acestora de către adunarea generală a acționarilor/asociaților.

Problemă fiscală – Monografie contabilă dividende repartizate în cursul exercițiului financiar, p. 3

Actul normativ: H.G. nr. 701/2018 pentru modificarea pct. 42 din anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 33/2018 privind stabilirea contravențiilor care intră sub incidența Legii

prevenirii nr. 270/2017, precum și a modelului planului de remediere

Publicat în: Monitorul Oficial nr. 777 din data de 10.09.2018

Data intrării în vigoare: 10 septembrie 2018

Cui se adresează: utilizatorilor de aparate de marcat electronice fiscale

Ce prevede: Prin această hotărâre, contravenția constând în nerespectarea de către utilizatorii aparatelor de marcat electronice fiscale a termenelor prevăzute de lege, de a utiliza noile aparate

de marcat electronice fiscale se include în lista contravențiilor care intră sub incidența Legii prevenirii nr. 270/2017.

Problemă fiscală – Sancțiune nerespectare termen utilizare case de marcat cu jurnal electronic, p. 4

Ce s-au mai gândit ai noștri guvernanți?!

Legislația fiscală – sub lupa guvernanților!!!

Se pare că în viitorul apropiat vom asista la o serie de propuneri privind modificarea celor două legi fiscale fundamentale (Codul fiscal și Codul de procedură fiscal), propuneri ce vor fi dezbătute și analizate și care se vor concretiza într-o „minirevoluție fiscală”, începând cu data de 1 ianuarie 2019.

Unul din motivele preconizatelor schimbări este, după părerea mea, urmarea modificărilor repetate survenite în legislația fiscală la începutul acestui an, determinate de trecerea contribuțiilor sociale de la angajator la angajat, au fost necesare o serie de „peticiri” și adăugiri în Codul fiscal actual, care îl face foarte greoi, pentru înțelegerea unui aspect fiscal făcându-se trimitere la foarte multe articole de lege.

Este evident faptul că se impune o nouă așezare a reglementărilor legale cuprinse în acest act normativ, astfel încât să avem un Cod fiscal într-o formă consolidată, mult mai simplă, iar atunci când căutăm răspunsuri la o problemă fiscală să nu mai fim nevoiți să citim zeci de articole de lege.

Mai adăugăm constatarea că există articole de lege atât în cuprinsul Codului fiscal actual, cât și al Codului de procedură fiscală care se bat „cap în cap” cu alte articole, există în continuare multe aspecte, în special în zona deductibilității cheltuielilor, care nu sunt deloc reglementate sau sunt insuficient explicate.

Au venit și numeroase propuneri din partea mediului de afaceri în sensul modificării celor două legi fiscale de bază, cum ar fi cea privind reconsiderarea obligațiilor fiscale accesorii pe perioada eşalonării la pla-

tă, privind calea de atac a contestației (care reprezintă mijlocul procedural prin intermediul căruia un contribuabil poate critica neîndeplinirea unor obligații de către echipa de inspecție fiscală), modificarea plafonului de deductibilitate a cheltuielilor cu valoarea creanțelor înstrăinate, precizând că actualul plafon aduce dezavantaje economice semnificative care pot avea ca efect chiar înghețarea pieței de cesiuni de creanțe.

Așadar, se așteaptă modificări importante, care sperăm că vor conduce în primul rând la o simplificare a actualei legislații, mergând pe ideea că obiectivul principal al autorității fiscale este, în primul rând, acela de a avea în cuprinsul legii fiscale norme și reglementări clare, ușor de înțeles, care să nu poată da naștere la interpretări subiective nici din partea contribuabililor și nici din partea organelor de inspecție fiscală.

↳ vezi O.M.F.P. nr. 3.067/2018

Monografie contabilă dividende repartizate în cursul exercițiului financiar

Problemă fiscală

Se pot distribui dividende din profitul înregistrat la 30.09.2018? Dacă da, care sunt înregistrările contabile?

Dividende

Cadrul legal

Începând cu trimestrul III al anului 2018, conform modificărilor aduse prin Legea nr. 163/2018, societățile, societățile/companiile naționale, regiile autonome, institutele naționale de cercetare-dezvoltare, societățile cooperatiste pot opta pentru repartizarea trimestrială de dividende.

Conform art. 19 din Legea contabilității nr. 82/1991, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 163/2018, sumele aferente repartizărilor interimare de dividende se înregistrează în contabilitate și se reflectă în situațiile financiare interimare drept creanțe față de acționari, respectiv asociați.

Prin O.M.F.P. nr. 3.067/2018, în reglementările contabile privind situațiile financiare anuale individuale și situațiile financiare anuale consolidate, aprobate prin O.M.F.P. nr. 1802/2014, s-a introdus o nouă secțiune, secțiunea 4.13.6. Distribuirea de dividende în cursul exercițiului financiar.

Important!

Pentru dividendele distribuite în cursul anului, înregistrările contabile sunt:

1. Dividendele repartizate în cursul exercițiului financiar:

463	=	456
„Creanțe reprezentând dividende		„Decontări cu acționarii/

repartizate în cursul exercițiului financiar”		asociații privind capitalul”
---	--	------------------------------

2. Plata sumelor către acționari:

456	=	5121
„Decontări cu acționarii/asociații privind capitalul”		„Conturi la bănci/531 „Casa în lei”

La sfârșitul exercițiului financiar (31.12), sumele repartizate ca dividende în cursul exercițiului financiar se regăsesc în soldul contului 463 „Creanțe reprezentând dividende repartizate în cursul exercițiului financiar”.

3. Regularizarea sumelor repartizate în cursul exercițiului financiar – după aprobarea situațiilor financiare anuale

457	=	463
„Dividende de plată”		„Creanțe reprezentând dividende repartizate în cursul exercițiului financiar”

4. Restituirea dividendelor repartizate și plătite în plus, dacă este cazul:

5121 „Conturi la bănci”/531 „Casa în lei”	=	463 „Creanțe reprezentând dividende repartizate în cursul exercițiului financiar”
---	---	---

De reținut

Regularizarea sumelor repartizate în cursul exercițiului financiar trebuie să aibă loc după aprobarea situațiilor financiare anuale, iar dividendele repartizate și plătite în plus în cursul exercițiului financiar se restituie în termen de 60 de zile de la data aprobării situațiilor financiare anuale.

Obligația de restituire intervine pentru persoanele care au încasat dividende trimestrial, iar conducerea societății are obligația de a urmări recuperarea acestor sume și de a dispune măsurile ce se impun în acest scop.

Până la această dată nu au fost aduse clarificări cu privire la momentul reținerii impozitului pe veniturile din dividende.

→ vezi H.G. nr. 701/2018

Sanctiune nerespectare termen utilizare case de marcat cu jurnal electronic

Problemă fiscală

Ce sancțiune riscă o societate, contribuabil mijlociu, care a achiziționat case de marcat la data de 27 septembrie, însă nu au fost încă fiscalizate și instalate?

Cadrul legal

Conform art. I din O.U.G. nr. 44/2018 privind unele măsuri referitoare la aplicarea unor dispoziții și prelungirea unui termen, prevăzute de O.U.G. nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a

utiliza aparate de marcat electronice fiscale, precum și pentru completarea O.U.G. nr. 64/2007 privind datoria publică, sancțiunea prevăzută la art. 11 alin. (1) lit. f) din O.U.G. nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fis-

Case de marcat

cale se aplică începând cu data de 1 septembrie 2018 pentru operatorii economici care au calitatea de contribuabili mari sau mijlocii, respectiv cu data de 1 noiembrie 2018 pentru operatorii economici care au calitatea de contribuabili mici, pentru săvârșirea, începând cu aceste termene, a faptei prevăzute la art. 10 lit. cc) din O.U.G. nr. 28/1999, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Prin articolul unic al H.G. nr. 701/2018, contravenția constând în nerespectarea de către utilizatorii aparatelor de marcat electronice fiscale a termenelor prevăzute de lege, de a utiliza noile aparate de marcat electronice fiscale se include în lista

contravențiilor care intră sub incidența Legii prevenirii nr. 270/2017.

Important!

Societatea încadrată în categoria contribuabililor mijlocii trebuia să utilizeze noile case de marcat cu jurnal electronic începând cu 01 septembrie 2018.

De reținut

În cazul în care organele de control vor constata neîndeplinirea obligației de utilizare a noilor case de marcat de la data de 01 septembrie 2018, în funcție de situația de la data constatării vor aplica:
– sancțiunea avertismentului și un

plan de remediere, respectiv un termen scurt de instalare
– dacă la data controlului aparatul nu a fost instalat și fiscalizat; sancțiunea avertismentului – fără întocmirea unui plan de remediere dacă obligația de fiscalizare și instalare este îndeplinită pe durata controlului.

Achiziție autoturism. Deductibilitate cheltuieli și TVA pe muchie de cutit

După cum știți, la achiziția unui autoturism care nu este utilizat exclusiv în interesul firmei, mai precis în scopul activității sale economice, taxa pe valoarea adăugată și cheltuielile aferente achiziției respective sunt deductibile limitat (50%).

Există o greșeală pe care o fac mulți contabili atunci când aplică deductibilitatea. Mergând pe premisa că autoturismul este utilizat foarte puțin în interes personal, consideră că au dreptul să deducă integral taxa pe valoarea adăugată și cheltuielile legate de funcționarea sa.

Vom demonstra în studiul de caz de mai jos că, pentru a beneficia de deducerea fiscală integrală (100%), autoturismul trebuie să fie folosit **exclusiv** în activitatea economică a firmei, lucru care trebuie dovedit prin documente justificative și prin întocmirea obligatorie a foilor de parcurs.

De asemenea, vom observa și faptul că aplicarea limitei de deductibilitate a TVA și a cheltuielilor la 50% nu îl va duce în zona avantajelor de natură salarială pe angajatul care folosește în scop personal respectivul autoturism.

Problemă fiscală

O societate a achiziționat de la un angajat mașina personală pentru a fi folosită și în scopul desfășurării activității. În condițiile în care angajatul nu este agent de vânzări, care este regimul cheltuielilor cu achiziționarea și funcționarea autoturismului: deductibilitate și limite cheltuieli cu amortizarea, deductibilitate și limite cheltuieli și TVA aferentă combustibil, reparații etc.? Cum tratăm aceste sume din punctul de vedere al impozitului pe veniturile obținute de salariat?

Cadrul legal

În situația în care este vorba de un autoturism având o masă totală maximă autorizată care depășește 3.500 kg sau mai mult de 9 scaune, inclusiv scaunul șoferului, cheltuielile și taxa pe

valoarea adăugată aferentă achizițiilor legate de acest autoturism sunt deductibile limitat conform art. 25 alin. (3) lit. 1) din Codul fiscal și art. 298 din Codul fiscal.

Astfel, dacă autoturismul are o masă totală maximă autorizată care să

Cheltuieli deductibile

nu depășească 3.500 kg și nu are mai mult de 9 scaune de pasageri, incluzând și scaunul șoferului, cheltuielile de întreținere și funcționare sunt integral deductibile dacă acesta este utilizat exclusiv în scopul activității economice sau pentru activitățile exceptate prevăzute la art. 25 alin. (3) lit. 1) din Codul fiscal, respectiv:

1. *vehiculele utilizate exclusiv pentru servicii de urgență, servicii de pază și protecție și servicii de curierat;*
2. *vehiculele utilizate de agenții de vânzări și de achiziții;*
3. *vehiculele utilizate pentru transportul de persoane cu plată, inclusiv pentru serviciile de taximetrie;*
4. *vehiculele utilizate pentru prestarea de servicii cu plată, inclusiv pentru închirierea către alte persoane sau pentru instruire de către școlile de șoferi;*
5. *vehiculele utilizate ca mărfuri în scop comercial.*

Justificarea utilizării vehiculelor, în sensul acordării deductibilității integrale la calculul rezultatului fiscal, se efectuează pe baza documentelor financiar-contabile și prin întocmirea foii de parcurs care trebuie să cuprindă cel puțin următoarele informații: categoria de vehicul utilizat, scopul și locul deplasării, kilometrii parcursi, norma proprie de consum carburant pe kilometrul parcurs.

În cadrul cheltuielilor aferente vehiculelor rutiere motorizate supuse limitării fiscale se cuprind cheltuielile direct atribuibile unui vehicul, cum sunt: impozitele locale, asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto, inspecțiile tehnice periodice, rovinietă, chiriile, partea nedeductibilă din taxa pe valoarea adăugată, dobânzile, comisioanele, diferențele de curs valutar înregistrate ca urmare a derulării altor contracte decât cele de leasing.

În cazul cheltuielilor reprezentând diferențe de curs valutar înregistrate ca urmare a derulării unui contract de leasing, limita de 50% se aplică asupra diferenței nefavorabile dintre veniturile din diferențe de curs valutar/veniturile financiare aferente datorilor cu decontare în funcție de cursul unei valute, rezultate din evaluarea sau decontarea acestora, și cheltuielile din diferențe de curs valutar/cheltuielile financiare aferente.

În ceea ce privește taxa pe valoarea adăugată, conform art. 298 din Codul fiscal:

„(1) Prin excepție de la prevederile art. 297 se limitează la 50% dreptul de deducere a taxei aferente cumpărării, achiziției intracomunitare, importului, închirierii sau leasingului de vehicule rutiere motorizate și a taxei aferente cheltuielilor legate de vehiculele aflate în proprietatea sau în folosința persoanei impozabile, în cazul în care vehiculele nu sunt utilizate exclusiv în scopul activității economice.

(2) Restricția prevăzută la alin. (1) nu se aplică vehiculelor rutiere motorizate având o masă totală maximă autorizată care depășește 3.500 kg sau mai mult de 9 scaune, inclusiv scaunul șoferului.

(3) Prevederile alin. (1) nu se aplică următoarelor categorii de vehicule rutiere motorizate:

- a) vehiculele utilizate exclusiv pentru servicii de urgență, servicii de pază și protecție și servicii de curierat;
- b) vehiculele utilizate de agenții de vânzări și de achiziții;
- c) vehiculele utilizate pentru transportul de persoane cu plată, inclusiv pentru serviciile de taximetrie;
- d) vehiculele utilizate pentru prestarea de servicii cu plată, inclusiv pentru instruire de către școlile de șoferi;
- e) vehiculele utilizate pentru închiriere sau a căror folosință este transmisă în cadrul unui contract de leasing financiar ori operațional;
- f) vehiculele utilizate ca mărfuri în scop comercial.”

Concluzie

Astfel, doar dacă autoturismul este utilizat **exclusiv** în folosul activității economice, justificat pe baza **foilor de parcurs** ori pentru activitățile exceptate, cheltuielile și taxa pe valoarea adăugată aferente achizițiilor legate de acesta sunt integral deductibile. În caz contrar, cheltuielile și TVA sunt deductibile în limita de 50%. Aplicarea limitei de 50% pentru stabilirea valorii nedeductibile la determinarea rezultatului fiscal se efectuează după aplicarea limitării aferente taxei pe valoarea adăugată, respectiv aceasta se aplică și asupra taxei pe valoarea adăugată pentru care nu s-a acordat drept de deducere din punctul de vedere al taxei pe valoarea adăugată. Pentru încadrarea în activitățile exceptate se vor avea în vedere prevederile pct. 68 din Normele metodologice date în aplicarea art. 298 al titlului VII „Taxa pe valoarea adăugată” din Codul fiscal.

În ceea ce privește amortizarea, conform art. 28 alin. (14) din Codul fiscal, prin excepție de la prevederile art. 7 pct. 44 și 45, pentru mijloacele de transport de persoane care au cel mult 9 scaune de pasageri, incluzând și scaunul șoferului, din categoria M1, astfel cum sunt definite în Reglementările privind omologarea de tip și eliberarea cărții de identitate a vehiculelor rutiere, precum și omologarea de tip a produselor utilizate la acestea – RNTR 2, aprobate prin Ordinul ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței nr. 211/2003, cu modificările și completările ulterioare, cheltuielile cu amortizarea sunt deductibile, pentru fiecare, în limita a **1.500 lei/lună**. Pentru aceste mijloace de transport nu se aplică prevederile alin. (12) lit. h).

Sunt exceptate situațiile în care mijloacele de transport respective se înscriu în oricare dintre următoarele categorii:

- a) vehiculele utilizate exclusiv pentru servicii de urgență, servicii de pază și protecție și servicii de curierat;
- b) vehiculele utilizate de agenții de vânzări și de achiziții, precum și pentru test drive și pentru demonstrații.
- c) vehiculele utilizate pentru transportul de persoane cu plată, inclusiv pentru serviciile de taximetrie;
- d) vehiculele utilizate pentru prestarea de servicii cu plată, inclusiv pentru închiriere către alte persoane, transmiterea dreptului de folosință, în cadrul contractelor de leasing operațional sau pentru instruire de către școlile de șoferi.

Important

Dacă autoturismul este utilizat și în scop personal **cheltuielile sunt deduse limitat 50%** conform art. 25 alin. (3) lit. l) din Codul fiscal, iar utilizarea autoturismului de către salariat în interes personal **nu constituie avantaj de natură salarială** (nu intră în baza de calcul al impozitului pe salarii și al contribuțiilor sociale) conform art. 76 alin. (4) lit. t) din Codul fiscal.

Regimul fiscal al unei activități cu bătaie lungă: formarea profesională

Firmele neplătitoare la TVA participă și ele la o serie de operațiuni intracomunitare legate de achiziții de bunuri sau servicii. Nedumerirea acestora este legată de faptul că nu cunosc exact situațiile în care sunt obligate să se înregistreze special în scopuri de TVA, adică să primească un cod de TVA valabil numai pentru operațiunile intracomunitare.

Vom analiza în exemplul de mai jos, cazul unei societăți neînregistrate normal în scopuri de TVA și care va trimite un angajat în UE la un curs de perfecționare.

În funcție de locul prestării serviciului respectiv se va determina dacă operațiunea este sau nu impozabilă în România și dacă societatea are obligația de a solicita cod special de TVA.

Problemă fiscală

O societate neplătitoare de TVA, cu activitate exclusivă scutită de TVA conform art. 292 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal, îl trimite pe unul dintre angajați la un curs de perfecționare profesională în Uniunea Europeană. Ce obligații fiscale și declarative are societatea respectivă? Trebuie să solicite înregistrarea specială în scop de TVA chiar dacă prestatorul nu este plătitor de TVA?

Cadrul legal

Regula generală, potrivit art. 317 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, stipulează că are obligația să se înregistreze în scop special de TVA persoana impozabilă (persoana impozabilă = persoana care desfășoară activități economice cu caracter de regularitate) care își are stabilit sediul activității economice în România, care nu este înregistrată și nu are obligația să se înregistreze conform art. 316 (înregistrare normală, prin depășire de plafon) și care nu este deja înregistrată conform lit. a), b) sau d) ori a alin. (2), dacă primește de la un prestator, persoană impozabilă stabilită în alt stat membru, servicii pentru care este obligată la plata taxei în România conform art. 307 alin. (2), înaintea primirii serviciilor respective.

Conform art. 307 din Codul fiscal taxa este datorată de orice persoană impozabilă care este beneficiar al serviciilor care au locul prestării în România conform art. 278 alin. (2) și care sunt furnizate de către o persoană impo-

zabilă care nu este stabilită pe teritoriul României sau nu este considerată a fi stabilită pentru respectivele prestări de servicii pe teritoriul României (conform prevederilor art. 266 alin. (2)).

Totodată, conform Normelor metodologice date în aplicarea art. 317 din Codul fiscal, înregistrarea în scopuri de TVA conform art. 317 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal se solicită numai de persoanele care nu sunt deja înregistrate conform art. 316 din Codul fiscal sau pentru achizițiile intracomunitare de bunuri conform art. 317 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal și numai în cazul serviciilor intracomunitare pentru care se aplică prevederile art. 278 alin. (2) din Codul fiscal sau echivalentul acestui articol din legislația altui stat membru, altele decât cele scutite de taxă. Nu solicită înregistrarea în scopuri de TVA, conform art. 317 din Codul fiscal:

- persoanele impozabile care realizează servicii care se încadrează în oricare din prevederile art. 278 alin. (3)-(7) din Codul fiscal;
- persoanele impozabile care realizează servicii pentru care se aplică pre-

TVA

vederile art. 278 alin. (2) din Codul fiscal, dar care nu sunt servicii intracomunitare, respectiv sunt prestate de o persoană impozabilă din România către o persoană impozabilă stabilită în afara Comunității ori sunt prestate de o persoană impozabilă stabilită în afara Comunității în beneficiul unei persoane impozabile stabilite în România.

De reținut

Locul de prestare al serviciilor (prin excepție de la regulile generale) este considerat a fi, conform prevederilor art. 278 alin. (6) lit. b) din Codul fiscal, locul în care evenimentele se desfășoară efectiv, pentru serviciile (enumerăm doar ce este de interes pentru speța dată) legate de acordarea accesului la evenimente științifice, educaționale sau alte evenimente similare, cum ar fi târgurile și expozițiile.

Concluzie

Astfel, este irelevant pentru speța de față faptul că societatea desfășoară doar activități scutite de TVA fără drept de deducere. Dacă serviciile primite de societate sunt servicii educaționale sau științifice (din cele prezentate rezultă că sunt), atunci locul de prestare al acestor servicii este considerat a fi țara din Uniunea Europeană unde vor avea loc aceste evenimente/cursuri. În consecință, locul prestării nefiind considerat în România, societatea nu datorează TVA în România și nu este obligată să se înregistreze în scop special de TVA potrivit art. 317 din Codul fiscal. Nu apar obligații declarative sau de plată suplimentare pentru societate ca urmare a derulării acestei operațiuni.

Obligativități legale privind introducerea instrumentelor moderne de plată. Casa fiscală electronică de marcat și cititorul de carduri

Începând cu 27 iulie 2018 a intrat în vigoare Legea nr. 191/2018 pentru modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 193/2002 privind introducerea sistemelor moderne de plată, dată de la care au obligația să accepte cardurile prin intermediul unui terminal POS numai persoanele juridice care realizează anual o cifră de afaceri mai mare de 50.000 euro.

Reglementarea anterioară, valabilă până la 27 iulie 2018 consta în faptul că aveau această obligație numai persoanele juridice care desfășoară activități de comerț cu amănuntul și care realizează anual o cifră de afaceri mai mare de 10.000 de euro în echivalent lei.

Așadar, doar comercianții cu afaceri de peste 50.000 de euro vor fi obligați să se doteze cu aparate de citire a cardurilor.

Această prevedere legală va reduce numărul comercianților care trebuie să-și instaleze POS-uri de la circa 60.000 la 23.000, potrivit Asociației de Plăți Electronice.

Problema care se pune pentru acești comercianți este dacă obligația de a se dota cu POS impune implicit și obligația de a se dota cu aparate de marcat electronice fiscale.

Vom observa în studiul de caz de mai jos că nu au această obligație dacă nu livrează bunuri și nu prestează servicii direct către persoane fizice, chiar dacă trebuie să se doteze cu POS ca urmare a depășirii plafonului cifrei de afaceri.

Problemă fiscală

Ca urmare a modificării O.U.G. nr. 193/2002 privind introducerea sistemelor moderne de plată, persoanele cu o cifră de afaceri mai mare de 50.000 euro, care nu livrează bunuri și nu prestează servicii către populație, dar care sunt obligate să achiziționeze terminale POS, este obligatoriu să achiziționeze și aparate de marcat electronice în vederea emiterii de bonuri fiscale?

Cadrul legal

Obligația de a accepta ca mijloc de plată cardurile de debit, cardurile de credit și/sau alte soluții moderne de acceptare prin intermediul unui terminal POS este reglementată de O.U.G. nr. 193/2002, așa cum aceasta a fost modificată de Legea nr. 191/19.07.2018. Potrivit actelor normative

precizate mai sus, această obligație revine persoanelor de mai jos care realizează anual o cifră de afaceri mai mare de 50.000 euro în echivalent lei:

a. Persoanelor juridice care desfășoară activități de comerț cu amănuntul și cu ridicata. Comerțul cu amănuntul și cu ridicata sunt definite de O.G. nr. 99/2000 la art. 4.

Case de marcat

Astfel:

– comerț cu ridicată/de gros – activitatea desfășurată de comercianții care cumpără produse în cantități mari în scopul revânzării acestora în cantități mai mici altor comercianți sau utilizatori profesionali și

– comerț cu amănuntul/de detail – activitatea desfășurată de comercianții care vând produse, de regulă, direct consumatorilor pentru uzul personal al acestora.

b. Persoanelor juridice care desfășoară activități de prestări de servicii. În înțelesul O.U.G. nr. 193/2002 se consideră prestare de servicii orice operațiune care nu constituie livrare de bunuri.

De reținut

Astfel, regula generală este că toate persoanele juridice care desfășoară activități economice și care au realizat o cifră de afaceri mai mare de 50.000 euro au obligația de a se dota cu POS. Obligația de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale este reglementată de O.U.G. nr. 28/1999 conform căreia sunt obligați să utilizeze aparate de marcat electronice fiscale (cu excepțiile prevăzute la art. 2 din O.U.G. nr. 28/1999):

a. Operatorii economici care încasează, integral sau parțial, cu numerar sau prin utilizarea cardurilor de credit/debit sau a substitutelor de numerar contravaloarea bunurilor livrate cu amănuntul.

b. Operatorii economici care încasează, integral sau parțial, cu numerar sau prin utilizarea cardurilor de credit/debit sau a substitutelor de numerar con-

travaloarea prestărilor de servicii efectuate direct către populație.

Prin operatori economici se înțelege persoanele fizice și juridice, întreprinderile familiale, precum și orice alte entități, cu excepția instituțiilor publice.

Important

Operatori economici care nu intră sub incidența O.U.G. nr. 28/1999 pot opta pentru utilizarea aparatelor de marcat electronice fiscale, în condițiile legii (a se vedea art. 1 alin. (3) din H.G. nr. 479/ 2003, așa cum este modificată de H.G. nr. 804/ 2017).

Concluzie

Dacă societatea nu livrează bunuri direct către populație și nu prestează servicii direct către populație, nu are obligația de a se dota cu aparate de marcat electronice fiscale, dar are obligația de a se dota cu POS dacă cifra de afaceri anuală realizată este mai mare de 50.000 euro în echivalent lei.

Capcanele fiscal-contabile care pot îngropa o afacere de comerț online

Achizițiile intracomunitare efectuate de persoane juridice neplătitoare de TVA generează în continuare numeroase probleme legate de tratamentul fiscal al taxei pe valoarea adăugată din facturile primite și de obligațiile declarative și de plată față de autoritățile fiscale.

Vom explica în studiul de caz de mai jos ce reprezintă aceste achiziții intracomunitare, care este limita până la care nu se datorează TVA în România și ce obligații declarative și de plată au societățile care depășesc plafonul.

Problemă fiscală

O societate neplătitoare de TVA vinde doar online produse de la un furnizor extern cu număr valid de TVA în VIES pe care le vinde către clienți atât persoane fizice, cât și juridice, atât din România, cât și din străinătate. Societatea trebuie să se înregistreze cu cod de TVA pentru achiziții intracomunitare sau este obligată să se înregistreze doar la atingerea pragului de 10.000 euro sau este mai avantajos să obțină de la început cod de TVA prin opțiune?

Ce obligații declarative are în acest caz?

Cadrul legal

Regula generală prevăzută la art. 268 alin. (4) din Codul fiscal menționează că o achiziție intracomunitară de bunuri efectuată de o întreprindere mică (de o societate neînregistrată în scop de TVA) este neimpozabilă cu TVA la cumpărător până la nivelul valoric de 10.000 euro. Acest fapt înseamnă că locul achiziției este în statul membru al furnizorului, unde este și taxabilă, iar furnizorul va emite factura cu TVA din statul său.

Deci cumpărătorul plătește ori-cum TVA – și anume cea din statul furnizorului său, însă în România nu are o obligație declarativă sau de plată referitoare la această achiziție față de autoritățile fiscale române. În costul mărfii achiziționate se înregistrează întreaga valoare a facturii, inclusiv TVA.

Însă derogarea de la această regulă, prevăzută la alin. (6) al aceluiași articol, stipulează o opțiune pentru cumpărătorul neînregistrat normal în scop de TVA de a se înregistra special

TVA

în scop de TVA pentru achizițiile de bunuri efectuate, dacă valoarea lor este inferioară plafonului de 10.000 euro. Deci, societatea – în calitate de cumpărător neînregistrat normal în scop de TVA în România – are dreptul de a opta pentru a se înregistra special în scop de TVA aici (conform art. 317 alin. (2) din Codul fiscal), pentru achizițiile intracomunitare de bunuri pe care le efectuează de la furnizori din UE – înregistrați în scop de TVA acolo. În această situație, societatea va comunica furnizorului un cod valid de TVA (chiar dacă este un cod special pentru achizițiile de bunuri din UE), locul achiziției de bunuri se mută în România, furnizorii vor emite factura în regim de taxare inversă către societate, adică emit factura fără TVA din țara lor, operațiunea devine taxabilă în România, se nasc obligații declarative și de plată către autoritățile fiscale române din partea cumpărătorului.

În acest sens, cumpărătorul are următoarele obligații:

- înregistrează factura fără TVA, în lei, utilizând cursul BNR valabil la data facturii (art. 290 alin. (2) din Codul fiscal);
- calculează TVA, fără zecimale, prin aplicarea procentului de TVA din România de 19% (sau 9% sau 5%) asupra valorii în lei stabilite anterior;
- înregistrează acest TVA în contabilitatea sa, incluzându-l în valoarea mărfii ($371 = 446 / \text{TVA}$);

– la finalul lunii, completează și depune, până la data de 25 a lunii următoare, decontul special de TVA 301 (se completează „Secțiunea 1. Achiziții intracomunitare de bunuri taxabile – altele decât mijloacele de transport noi și produsele accizabile”) și Declarația VIES 390 (în care se alege simbol A), prin care raportează facturile de achiziții intracomunitare de bunuri și TVA aferentă; nu se depune Declarația 394, societatea nefiind înregistrată normal în scop de TVA (adică în conformitate cu art. 316 din Codul fiscal);

– până la aceeași dată, plătește către bugetul de stat TVA calculată în cursul lunii pentru achiziții intracomunitare.

Pe de altă parte, societatea trebuie să aibă în vedere cotele de TVA din statele membre de unde se aprovizionează cu bunuri, raportate la cotele de TVA din România (19%, 9% sau 5%).

Dacă în UE cotele de TVA sunt mai mari decât cotele din România, atunci mai bine plătește TVA în România, în cote mai mici, asumându-și obligațiile declarative lunare, după înregistrarea specială în scop de TVA.

Dacă în UE cotele de TVA sunt mai mici decât cotele din România, atunci mai bine plătește TVA în UE, pe factura furnizorului, fără să mai aibă obligații declarative și de plată către autoritățile române (până la plafonul de 10.000 euro anual).

Evident, la atingerea sau depășirea acestui plafon, societatea are obligația, oricum, de a se înregistra special în scop de TVA în România, intrând pe obligațiile declarative și de plată menționate mai sus.

Concluzie

Numai societatea poate decide cum consideră că este mai bine până la atingerea plafonului: de a nu se înregistra (și atunci nu are nimic de făcut față de Fiscul român) sau să opeze pentru înregistrare (și atunci are obligații declarative și de plată către Fiscul român).

Încasare în numerar cu chitanță de la persoană fizică

Sunt cazuri în care societățile comerciale efectuează tranzacții cu persoane fizice în mod ocazional (cum ar fi la vânzarea unui autovehicul).

Cu toate că nu livrează bunuri și nu prestează servicii către persoane fizice în mod regulat, ci întâmplător, se pune problema dacă aceste firme sunt obligate să se doteze cu aparate de marcat electronice fiscale.

Legiitorul a stabilit că în astfel de situații nu se impune dotarea cu case de marcat, însă trebuie înțeleasă foarte bine noțiunea de „comerț ocazional”, astfel încât să se evite reconsiderarea respectivelor tranzacții ca neavând caracter întâmplător și de aici, consecințele negative de natură contravențională care apar pentru firma respectivă în lipsa casei de marcat.

Problemă fiscală

O societate care activează în domeniul producție vrea să vândă un autoturism ca urmare a schimbării parcului auto deținut unei persoane fizice. Aceasta poate să emită chitanță pentru încasarea facturii aferente vânzării?

Cadrul legal

Înțelegem că, dat fiind că societatea nu face comerț cu amănuntul, aceasta nu deține casă de marcat. În H.G. nr. 479/2003 privind aprobarea Normelor metodologice pentru aplicarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza

aparate de marcat electronice fiscale, la art. 4 se prevede:

„În sensul art. 1 alin. (1) din ordonanța de urgență, prin livrări de bunuri cu amănuntul și prestări de servicii direct către populație se înțelege acele activități desfășurate cu caracter permanent sau sezonier. **Nu intră în această categorie livrările de bunuri și prestările de servicii efectuate oca-**

Case de marcat

zional, direct către populație, de către operatorii economici, alții decât comercianții cu amănuntul. Prin comerț ocazional se înțelege actele de comerț cu caracter întâmplător, efectuate pe durată limitată de timp cu ocazia unor târguri, saloane, sărbători cu caracter laic, expoziții cu vânzare, precum și livrările de bunuri către proprii angajați pentru uzul propriu.”

Concluzie

Dacă vânzarea autoturismului se încadrează în prevederile citate mai sus, atunci este în regulă ca so societatea să încaseze cu numerar și să emită chitanță.

De reținut

Este preferabil ca, în astfel de situații (dacă devin suficient de dese sau nu se încadrează în reglementările de mai sus, astfel încât să nu mai poată fi considerate ocazionale), persoana fizică, dacă nu poate plăti cu OP, să depună banii la bancă în contul societății (cu foaie de vărsământ).

Impozit nerezidenți la comision Booking pentru neplătitor de TVA

Foarte multe societăți comerciale care oferă servicii de cazare apelează la intermediari gen Booking, dar întâmpină dificultăți mari atunci când trebuie să factureze aceste servicii, din cauza comisionului care trebuie plătit societății de intermediere.

Majoritatea doresc să scurteze acest drum complicat și să factureze mai puțin cu comisionul care revine intermediarului, însă legislația fiscală nu permite acest lucru în baza principiului contabil al necompensării.

Asupra acestor aspecte m-am oprit în studiul de caz următor:

Problemă fiscală

O societate neplătitoare de TVA din România oferă cazare și are contract de comision cu booking Olanda și SUA pentru rezervare cazări în România. În această situație, ce obligații declarative și fiscale are societatea din România, din punctul de vedere al TVA?

Comision Booking Olanda

Cazările se facturează întotdeauna persoanelor care închiriază apartamentele respective prin site-ul booking.com, iar firma Booking.com emite facturi pentru comisionul de intermediere.

Aceste tranzacții reprezintă achiziții de servicii intracomunitare (firma de booking nefiind din România și făcând parte din UE) pentru care firma are obligația de a avea un cod special TVA pentru tranzacții UE.

Cadrul legal

Serviciilor de intermediere li se aplică regulă generală prevăzută la art. 278 alin. (2) din Codul fiscal. Locul prestării serviciilor achiziționate de la Booking.com Olanda este considerat a fi în România, locul în care beneficiarul are sediul activității economice.

Din punctul de vedere al TVA, aceste servicii sunt impozabile în România, fiind îndeplinite cumulativ condițiile prevăzute la art. 268 alin. (1) din Codul fiscal.

Concluzie

Întrucât societatea nu este înregistrată în scop normal de TVA, conform art. 316 din Codul fiscal, pentru achiziția de servicii din UE (OLANDA) are următoarele obligații fiscale:

- să taxeze serviciul primit în România la o bază de impozitare formată din aplicarea cursului

valutar în vigoare la data emiterii facturii de către furnizorul intracomunitar asupra sumei în valută înscrise de către prestator în factura emisă;

- să achite efectiv bugetului de stat suma TVA rezultată din aplicarea cotei de TVA de 19% asupra bazei de impozitare calculate conform celor arătate ante-

TVA

rior, până pe data de 25 a lunii următoare emiterii facturii de către furnizorul din UE;

- să evedențieze factura primită în jurnalul pentru cumpărări întocmit pentru luna taxării bunului. Acest document de evidență fiscală trebuie întocmit de către beneficiarul din România chiar dacă nu este înregistrat în regim normal în scopuri de TVA;
- să raporteze fiscal operațiunea, utilizând codul de înregistrare special de TVA, prin formularul cod 390 VIES denumit „Declarație recapitulativă privind livrările/achizițiile/prestările intracomunitare”.

TAXE ȘI IMPOZITE

ACTUAL

Coordonator:

colectiv RENTROP & STRATON
Manager Departament Editorial:
 Alexandra Simion

Manager produs: Delia Căldărăru

Director Creație-Producție:
 Cristina Straton

Tehnoredactare: Simona Morărescu

Corectură: Elvira Panaitescu

Redacția: Bdul Națiunile Unite nr. 4,
 Gemenii Center, sector 5, București;

Telefon: 021.317.25.87

E-mail: info@rs.ro; Internet: www.rs.ro

Correspondență: Ghișeul ext. 3 – O.P. 39,
 sector 3, București

Publicație editată de:

RENTROP & STRATON

Senior Editor: George Straton

Director General: Octavian Breban

© 2018 – RENTROP & STRATON

ISSN: 1842-6220, ISSN-L: 1842-6220

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă, arhivată sau transmisă sub nicio formă și prin niciun fel de mijloace, mecanice sau electronice, fotocopiere, înregistrare audio sau video, fără permisiunea în scris din partea editorului. Autorii sau editorii nu sunt responsabili pentru nicio pierdere provocată vreunei persoane fizice sau juridice care acționează sau se abține de la acțiuni ca urmare a citirii materialelor publicate în această lucrare.

Raportarea serviciului achiziționat se efectuează cu simbolul S care reprezintă „achiziții intracomunitare de servicii”.

Pentru achiziții de servicii, exigibilitatea de taxă intervine la data emiterii facturii de către furnizorul din UE.

Raportarea prin formularul cod 390 VIES se va face până pe data de 25 a lunii următoare emiterii facturii de către furnizorul din UE;

– să raporteze serviciul achiziționat prin decontul de TVA cod 301 „Decont special de taxă pe valoarea adăugată”.

401 = 462

3) Înregistrarea încasării de la Booking.com:

512x = 462

4) Emiterea facturii către persoana fizică

411 = 704

5) Înregistrarea încasării facturii:

462 = 411

Deoarece societatea este neplătitoare de TVA, factura emisă de dumneavoastră pentru cazare nu conține TVA și nici nu aplicați prevederile Codului fiscal legate de scutirile prevăzute la art. 29

Comision Booking SUA

Cadrul legal

Așa cum am arătat, potrivit art. 278, alin. (2), locul de prestare a serviciilor către o persoană impozabilă care acționează ca atare este locul unde respectiva persoană care primește serviciile își are stabilit sediul activității sale economice...”

Deci locul prestării serviciilor de intermediere este în România, persoana obligată la plata taxei fiind societatea din România conform alin. (1) și (2) de la art. 307 din Codul fiscal:

„(1) Persoana obligată la plata taxei pe valoarea adăugată, dacă aceasta este datorată în conformitate cu prevederile prezentului titlu, este persoana impozabilă care efectuează livrări de bunuri sau prestări de servicii, cu excepția cazurilor pentru care beneficiarul este obligat la plata taxei conform alin. (2)-(6) și art. 331.

(2) Taxa este datorată de orice persoană impozabilă, inclusiv de către persoana juridică neimpozabilă înregistrată în scopuri de TVA conform art. 316 sau 317, care este beneficiar al serviciilor care au locul prestării în România conform art. 278 alin. (2) și care sunt furnizate de către o persoană impozabilă care nu este stabilită pe teritoriul României sau nu

este considerată a fi stabilită pentru respectivele prestări de servicii pe teritoriul României conform prevederilor art. 266 alin. (2), chiar dacă este înregistrată în România conform art. 316 alin. (4) sau (6)”.

La pct.15 alin. (7) din Normele metodologice de aplicare se arată că serviciile prevăzute la art. 278 alin. (2) din Codul fiscal, prestate de prestatori stabiliți în România către beneficiari persoane impozabile care sunt stabiliți în afara Uniunii Europene sau, după caz, prestate de prestatori stabiliți în afara Uniunii Europene către beneficiari, persoane impozabile care sunt stabilite pe teritoriul României, urmează aceleași reguli ca și serviciile intracomunitare în ceea ce privește determinarea locului prestării și celelalte obligații impuse de prezentul titlu, dar nu implică obligații referitoare la declararea în declarația recapitulativă, conform prevederilor art. 325 din Codul fiscal, indiferent dacă sunt taxabile sau dacă beneficiază de scutire de taxă, și nici obligații referitoare la înregistrarea în scopuri de TVA specifice serviciilor intracomunitare prevăzute la art. 316 și 317 din Codul fiscal.

Important

Raportarea se efectuează în baza informațiilor preluate din jurnalul pentru cumpărări, până pe data de 25 a lunii următoare emiterii facturii de către furnizorul din UE. Tot până la acest termen se va face și plata TVA la bugetul de stat.

Declarațiile 301 și 390 se întocmesc numai în lunile în care aveți achiziții de bunuri/servicii din UE sau din afara UE.

Monografia contabilă de reflectare a operațiunii de cazare efectuate prin folosirea site-ului booking.com este următoarea:

1) Înregistrarea contravalorii serviciului primit prin factura emisă de Booking.com:

628 = 401

și concomitent înregistrarea TVA

635 = 446

2) „Achitarea” furnizorului Booking.com prin compensare, respectiv reținerea de către acesta a comisionului din suma totală încasată de la persoana fizică:

Concluzie

Astfel, beneficiarul serviciilor respective are obligația plății TVA potrivit prevederilor art. 307 alin. (2) efectuând plata prin mecanismul taxării inverse (4426 = 4427) potrivit prevederilor art. 326, alin. (2) din Codul fiscal, numai dacă este înregistrat în scopuri de TVA.

În cazul unui neplătitor de TVA, achizițiile de servicii din afara UE nu sunt servicii intracomunitare și beneficiarul (societatea românească) nu aplică taxarea inversă. Societatea nu are obligația înregistrării în scopuri de TVA, potrivit art. 317 din CF și nu întocmește Decont de TVA.

